

Sara Blanch i Michael Spyres celebren al Festival Peralada la vitalitat de la lírica entre el bel canto, la sarsuela i la cançó popular

- **La soprano catalana ha tornat al festival alt-empordanès deu anys després de convertir-se en la seva primera artista resident**
- **El tenor nord-americà ha debutat al certamen exhibint l'amplitud d'una veu que transita entre els registres de tenor i baríton**

Peralada, 8 d'agost de 2026.- El Festival Perelada ha reunit aquest vespre a l'església del Carme dues veus situades en moments especialment significatius de les seves trajectòries. Sara Blanch ha tornat a un escenari estretament vinculat al seu creixement artístic, just quan es compleixen deu anys del seu debut al certamen com a primera artista resident. Michael Spyres, una de les figures més singulars de la lírica actual, hi ha actuat per primera vegada. Amb Giulio Zappa al piano, tots dos han construït un recital extens i variat, concebut com una celebració del cant i de la capacitat de l'òpera per passar de la seducció al desengany, de l'humor a la bogeria i del refinament del bel canto a la lleugeresa de la sarsuela i la cançó popular. El programa l'han constituït una majoria d'obres molt conegudes pel públic, que ha seguit el recital i s'ha encomanat de la vitalitat dels tres intèrprets.

Spyres ha obert el programa amb la cançó de Kleinzach de *Les Contes d'Hoffmann*, un passatge que combina la narració grotesca del nan amb el record sobtat de l'estimada

sense necessitat d'additius. Una altra de les característiques de Spyres és la de captar, processar i mostrar sense excessos l'esperit teatral de les peces que interpreta en un format de concert i un espai limitat, que aprofita a la perfecció. Aquesta és una habilitat que comparteix amb la mateixa soprano que avui l'acompanyava.

Sara Blanch ha fet la seva primera intervenció en el recital amb *Je veux vivre*, de *Roméo et Juliette* de Gounod, i ha situat la vetllada en el terreny que millor identifica la seva personalitat artística: una veu lluminosa, flexible i capaç d'articular les coloratures amb una claredat extraordinària. L'ària de Juliette, amb el seu impuls juvenil, ha trobat continuïtat amb la corprenedora *Oh mio babbino caro*, de Gianni Schicchi, abordada però des d'una línia més recollida i expressiva de l'habitual, molt adient a l'espai íntim on ha transcorregut la vetllada com és l'església del Carme. Les dues peces han permès apreciar una intèrpret que, a més de precisió tècnica, ha estat capaç d'atorgar sentit dramàtic a uns textos que la popularitat ha convertit gairebé en peces autònomes.

El recorregut per la sarsuela ha suposat un canvi de llengua, accent i caràcter. Spyres ha afrontat *No puede ser*, de *La tabernera del puerto* de Pablo Sorozábal, posant l'accent en l'agitació emocional de Leandro. Blanch ha respost amb la cançó *Carceleras*, de *Las hijas del Zebedeo* de Ruperto Chapí, una peça de ritme molt viu que vol precisió, desimboltura i una dicció clara i neta. El pas d'un repertori a l'altre ha revelat com tots dos cantants entenen que l'estil també es construeix des de la paraula i des

La segona part ha concentrat possiblement els reptes més exigents amb dos fragments de *Hamlet* d'Ambroise Thomas. En el brindis *Ô vin, dissipe la tristesse*, Spyres ha tornat a desplegar el contrast entre la solidesa en el registre greu, la projecció en l'agut i una gran agilitat. Tot seguit, Blanch ha afrontat *À vos jeux, mes amis*, la gran escena de la bogeria d'Ofèlia. És una peça extensa que demana un gran domini de la veu i capacitat expressiva per suggerir la descomposició del personatge. La soprano ha posat tots aquests recursos al servei de l'escena, fent que els passatges ornamentals no perdessin el vincle amb la fragilitat creixent d'Ofèlia. Ha estat un dels moments àlgids del concert i una nova mostra de la dimensió que ha adquirit la veu de Blanch després d'una dècada de presència en alguns dels principals teatres europeus.

Després d'aquesta concentració dramàtica, la *Serenata* de Calogero Adolfo Bracco, amb lletra d'Enrico Caruso, i *Musica proibita* de Stanislao Gastaldon han obert un tram de comunicació més directa. Spyres ha remarcat el caràcter expansiu de la primera, i Blanch ha interpretat la melodia sentimental de la segona sense carregar-ne l'efusió. *Granada*, d'Agustín Lara, ha donat al tenor l'oportunitat de reunir potència i sentit de l'espectacle en una cançó incorporada des de fa dècades al repertori dels grans cantants lírics i que fa les delícies del públic, que la reconeix des dels primers compassos. El retorn definitiu al repertori

amb *Addio, addio* cantat conjuntament, que és el final del duet *È il sol dell'anima*, de *Rigoletto*.

El concert, al qual han assistit els consellers de Cultura i d'Unió Europea i Acció Exterior de la Generalitat, l'Honorable Senyora Sònia Hernández i l'Honorable Senyor Jaume Duch, també ha tingut una lectura de trajectòria. Blanch ha tornat a Peralada deu anys després de ser la primera artista resident del festival i després dels seus debuts recents a l'Òpera de París, la Royal Opera House i La Scala, convertida ja en una figura consolidada de la seva generació. Spyres, amb una carrera que abraça Rossini, Berlioz, Verdi, Wagner i Strauss, ha mostrat en el seu debut al certamen una concepció del cant oberta, capaç de moure's entre autors, èpoques i estils diversos.